

Pyhäkön

Lamppu

Helgedomens Lampa

*”Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 1/2015

KIRKOKSI KASVAVA KIRKKO?

✍ JUHANA POHJOLA

Onko Lähetysshiippakunta kirkko? Tämän kysymyksen kuulen usein. Mitä vastaan? Kyllä, Lähetysshiippakunta on todellisesti kirkko, vaikkakaan se ei ole rekisteröitynyt uskonnollinen yhdyskunta. Mitä se tarkoittaa ja mitä siitä seuraa?

Lähetysshiippakunta on osa ”yhtä, pyhää, yhteistä ja apostolista kirkkoa”, ...ja joka siinä hoidettujen armonvälineiden tähden ja voimasta on todellisesti kirkko. Näin hiippakuntajärjestys asian ilmaisee. Emme ole perustaneet uutta kirkkoa, vaan me olemme osallisia apostoliseen kirkkoon, kun vastaanotamme Kristuksen alttarin ja saarnatuolin äärellä seurakuntiemme messuissa. Miten voisimme olla olematta kirkko, kun *leipä on yksi, ja niin mekin olemme yksi ruumis, sillä me kaikki tulemme osalliseksi tästä yhdestä leivästä* (1. Kor. 10:16)?

Kun Suomen ev.lut. kirkon hengellisessä hätätilanteessa aloimme kokoontua jumalanpalveluksiin vuonna 2000, se merkitsi elämää kirkoksi kasvavana kirkkona. Yhtäältä olimme jo jumalanpalveluksissa täysin osallisia Kristuksen kirkon todellisuuteen, mutta toisaalta eri kirkollisten kriisien ja ”ulosheittojen” kautta kirkon muoto piirtyi yhä selkeämmin esiin keskuudessamme. Seurakuntien järjestäytyttyä Lähetysshiippakunnaksi vuonna 2013 ”kirkkoistumisen” kehitys vahvistui. Nyt meillä on Raamatun ja tunnustuksen julkilausuttu perusta, kasteeseen perustuva seurakuntalaisten jäsenyys, jumalanpalvelusten ja kirkollisten toimitusten osallisuus, paimenvirka ja vihkimys siihen, oma kirkollinen hallinto piispallisessa järjestyksessä ja itsenäinen päätöksenteko ekumeenisella kentällä. Onkin hyvä sanoa ääneen, että kun lähdet pyhänä Lähetysshiippakunnan messuun, tulet todella luterilaiseen kirkkoon sanan täydessä merkityksessä.

Yhteiskunnallisen lainsäädännön

tarjoamaa mahdollisuutta rekisteröityä uskonnolliseksi yhdyskunnaksi emme ole käyttäneet. Mutta vaikka yhteiskunnan tunnustamalla asemalla ja lain tarjoamalla suojalla on oma tärkeä paikkansa, rekisteröintipaperi ei tee kirkkoa kirkoksi. Patentti- ja rekisterihallitus ei määrittele kirkon tunto-merkkejä. Eläähän suuri määrää kristillisiä kirkkoja vainojenkin keskellä ilman yhteiskunnallista asemaa ja suojaa. Kun tätä paljon tunteita herättävää kysymystä pohdimme, se onkin tehtävä rauhassa seurakuntiemme toiminnan ja seurakuntalaisten tarpeesta käsin eikä kirkon nimen saavuttamisen takia. Kirkoksi kasvavana kirkkona suurin haasteemme on seurakuntiemme perustuksen jatkuvuudesta ja kehittämisestä huolehtiminen.

Puhuttaessa Lähetysshiippakunnan kirkollisesta luonteesta etsitään usein vastausta, ei niinkään seurakuntiemme olemukseen ja tehtävään, vaan suhteeseemme Suomen ev.lut. kirkkoon. Useimpien mielessä ei ole teologinen määrittely kirkon olemuksesta vaan hyvin käytännölliset ja tunnepitoiset kysymykset. Tällöin on hyvä pitää mielessä kaksi perushorisonttia. Ensinnäkin Lähetysshiippakunta ei ole Suomen ev.lut. kirkon toimintaa, vaan se toimii täysin itsenäisesti kirkkona. Toiseksi Lähetysshiippakunta jatkaa ev.lut. kirkon hengellistä perintöä, palvelee myös ev.lut. kirkossa kodittomiksi jääneitä ja tukee siellä samaa uskoa tunnustavia työntekijöitä ja seurakuntalaisia.

Monet ovatkin pohtineet jäsenyyskysymystä ev.lut. kirkossa. Arkkipiispa Mäkisen linjaukset samaa sukupuolta olevien avioliitoista aiheuttivat monien perinteiseen uskonkäsitykseen pitäytyvien parissa jäsenyyskriisin. Joissakin herätysliikkeissä varoiteltiin eroamasta, mutta samaan hengen vetoon sanottiin, että mukana saa olla eronneenakin. Näin niiattiin kritiikille, mutta oman kirkollisen siteen ja toimintanäyn tähden rohkaistiin ev.lut.

kirkossa pysymiseen.

Mitä Lähetysshiippakunnassa sanomme? Yhtäältä tunnustaessamme yhteisömme todellisesti seurakunniksi jäsenyys niissä vastaa jo kirkossa kuulumisen hengelliseen tarpeeseen ja velvoitteeseen. Jäsenyyden jättäminen ev.lut. kirkossa ei ole vain irrottautuminen sen epäraamatullisista linjauksista vaan myös ilmaus siitä, että oma seurakuntakoti on Lähetysshiippakunnassa löytynyt. Sen jäsenyydessä ja tukemisessa on kyllin. Toisaalta korostamme, että messuihimme osallistumisen ja seurakuntiemme jäsenyyden edellytys ei suinkaan ole ev.lut. kirkosta eroaminen. Syntyihän työme ev.lut. kirkossa, sen jäsenien toimesta ja niitä varten.

Tässä jännitteessä nyt elämme. Omaa kirkollista luonnettamme ja tehtäväämme emme voi kieltää, mutta emme myöskään historiaamme ja vastuutamme heitteille jätetyistä. Muutoksen vauhti valtakirkossa on ollut järäyttävän nopea ja se vain tuntuu kiihtyvän. Äkkiväarien linjausten sijaan tarvitsemme edelleen levollista viisautta turvatessamme Kirkon Herran hyvään johdatukseen matkallamme kirkoksi kasvavana kirkkona.

LUTHER-KAPPELI OTETTIIN KÄYTTÖÖN

ILPO SINKKO

MARKUS SINKKO

Lähetysshiippakunnan suhde kansankirkkoon muuttuu yhä mutkikkaammaksi. Tämän sai huomata Laitilassa Aamos-seurakunnan väki, joka oli saanut kokoontua Laitilan seurakunnan Laesaaren siunauskappelissa. Kuulimme vuoden 2014 loppupuolella, ettemme saa enää käyttää kappelia vuodenvaihteen jälkeen.

Päätimme ryhtyä toimiin uuden kiinteistön hankkimiseksi. Jumalanpalveluksissamme rukoilimme, että Jumala itse auttaisi meitä uuden kiinteistön hankkimisessa. Tarjolla oli useitakin eri vaihtoehtoja, jotka kuitenkin osoittautuivat epäkäytännöllisiksi. Viimein havaitsimme, että Laitilan keskustassa oli tyhjä liikekiinteistö Vihtorin torilla. Se päätettiin valita uudeksi toimipisteeksemme.

EI ENÄÄ RIIPPUVUUTTA KANSANKIRKON SUOSIESTA

Viimeinen messumme Laesaarassa oli viattomien lasten päivänä 28.12. Messun jälkeen nautittiin viimeiset kirkkokahvit Laesaaren kappelissa ja saapuvilla olevasta väestä otettiin yhteiskuva. Tunnelma ei oikeastaan ollut haikea, vaan pikemminkin hilpeä: olimme lähtemässä kohti suotuisaa tulevaisuutta, emmekä enää olleet riippuvaisia kenenkään inhimillisen tahon suosiosta.

Pian alkoi uuden jumalanpalvelustilan remontti. Sen johtajana toimi seurakuntalainen Jarkko Lassila. Hän remontoi viiden miehen joukolla entisen parturi- ja kenkäkauppakiinteistön jumalanpalveluksille sopivaksi. Remontti kesti kymmenen päivää. Jumalanpalvelustilaan saatiin tuolit Kouvolasta.

PIISPA SORAMIES: ETEENPÄIN SANAN VARASSA

Loppiaisenä 6.1.15 jumalanpalvelusti-

la vihittiin juhlallisesti käyttöön piispa Risto Soramiehen johdolla. Hänelä oli vihkimistilaisuudessa apunaan neljä pappia. Omien pappien lisäksi paikalla oli Aamos-seurakunnan kesäpappi Sakari Korpinen. Paikalla oli 75 henkilöä.

Piispa Risto Soramies muistutti saarnassaan siitä, mikä on seurakunnan todellinen aarre. Kasteen kautta uudestisyntymme Jumalan valtakunnan jäseniksi ja Kristuksen seuraajiksi, ehtoollisella uskomme vahvistuu ja syntimme annetaan anteeksi, ripin kautta meille julistetaan synninpäästö ja evankeliumin voittoisa ääni kokoaa seurakuntaa ja syventää sitä uskossa. Piispa Soramies muistutti loppiaisen teemaan liittyen, että tänä päivänä Jumalan sana eli Raamattu on se tähti, joka johdattaa Jumalan kansaa eteenpäin. Tämä sanan tähti johdattaa eteenpäin yksittäistä seurakuntalaista ja seurakuntaa. Ilman oikeata Jumalan sanaa ja oikein toimitettuja sakramenteja kirkko on eksesyksissä.

JUHLAN AIKA JA KATSE ETEENPÄIN

Juhlan osanottajien ilmeet olivat tyytyväisiä ja iloisia. Nyt oli juhlan aika,

ja Laitilan jumalanpalvelusyhteisö on ottanut itsenäisen askelen eteenpäin. Seurakuntalainen Auvo Karsikas totesi: ”Nyt kaikkien suu on hymyssä”. Näin se käy, näin se onnistuu. Jos Kristuksen seurakunta karkoitetaan yhdestä kappelista, se Jumalan johduksesta löytää uuden kappelin. Näin on kohdallamme käynyt.

Messut alkavat Luther-kappelissa sunnuntaisin klo 10. Kaiken kaikkiaan tämä koko prosessi kääntyi siis loppujen lopuksi Jumalan seurakunnan parhaaksi. Nyt meillä on kiinteistö, johon keskitetään kaikki Aamos-seurakunnan toiminta, ei ainoastaan jumalanpalveluksia.

Rukouksemme on, että Aamoksen seurakunta pienenä seurakuntana on sinapinsiemenen kaltainen, pienin kaikista siemenistä, mutta lopulta se kasvaa suureksi puuksi, jonka oksille linnut tekevät pesänsä. Näin seurakuntamme kasvakoon!

Luther-kappelin osoite on Vihtorinkatu 7, eli tervetuloa kauempaakin Aamos-seurakunnan messuun! Mahdolliset tiedustelut puh. 050-4673645, Anssi Simojoki.

Sisällys 1/2015

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Työssä lasten tulevaisuutta varten
- 6 Kirkko, jolla on traditio ja tulevaisuus
- 8 Kirkkovuosi – ikuinen ja ajallinen kohtaavat
- 9 Erosin Suomen evankelis-luterilaisesta kirkosta – mitä nyt?
- 10 Barnabas – rohkaisija ja riitapukari

- 11 Kirja-arvostelu: Fredrik Modeus: Osallisuuteen kutsutut
- 12 Kyrkan och kyrkan
- 14 Kuinka kestää muutospaineiden edessä?
- 15 Hartaus
- 16 Yhteisen tunnustuksen ääressä

Kannen kuva: Briton Riviere: Jeesus erämaassa

TYÖSSÄ LASTEN TULEVAISUUTTA VARTEN

 SAMULI SIIKAVIRTA

Suomen evankelis-luterilaisen lähetys-hiippakunnan uuni-tuore hiippakuntasihtteeri on nimeltään Sami Niemi. Hän on peruskoulutukseltaan psykiatrin sairaanhoitaja. Sami on naimisissa Sannan kanssa, joka on sosiaalityöntekijä. Kesällä tulee täyteen 16 vuotta avioliittoa.

- Meillä on neljä lasta täällä, mutta esikoinen Reima on jo taivaassa, Sami avoimesti kertoo.

Lapset Meeri, 9, Veikka, 8, Martti, 5, ja Ilkka, 3, liittyvät myös erottamattomasti siihen, miksi Niemet ovat kotiutuneet Lähetyshiippakuntaan. Pyhän Matteuksen luterilainen seurakunta Hämeenlinnassa on ollut perheen hengellisenä kotina jo seitsemän vuoden ajan.

- Tässä on semmoinen seurakunta, johon minä pystyn kasvattamaan lapseni sisään. Siihen haluan panostaa. Hiippakuntaa puolestaan tarvitaan seurakuntien tukemiseksi. Siinä on motivaatiota lähteä tekemään tätä työtä. Ennen kaikkea tätä tehdään tulevaisuutta varten, lasten tulevaisuutta varten, Sami lietsoo.

YHTEISÖLLINEN SEURAKUNTAKOKEMUS ENGLANNISTA

Sekä Sami että Sanna ovat perusluterilaisesta taustasta. He tulivat uskoon Kansanlähetyksen toiminnassa. Ensimmäinen työpaikka löytyi Englannista, Loughborough'n kaupungista.

Kotoisalta tuntuvaa seu-

rakuntaa oli haasteellista löytää. Yhden anglikaani-kirkon kirkkoherra julisti synkretististä, uskontojen yhteistä sanomaa. Toinen vaikutti liian karismaattiselta. Niemet päätyivät lopulta konservatiiviseen evankelikaaliseen vapaakirkkoon ja viipyivät siellä vuoden.

- Siellä saimme käsityksen siitä, mitä on seurakunta: samat ihmiset kokoon-tuivat yhteen joka sunnuntai. Seurakunnan muodostivat läsnä olevat seurakuntalaiset, jotka kokoontuvat kirkkoon joka sunnuntai — ei tyhjä tila, tyhjä kirkko, vaan ihmiset, Sami toteaa innostuneesti.

- Ei ollut tietoaakaan leipäpappeuden ongelmasta, vaikka muita ongelmia oli kyllä.

Vapaaseurakunnan yhteisöllisyys tuntui Niemistä hienolta. Seurakunnassa oli myös selkeä suunnitelma uusien jäsenten juurruttamiseksi ("hospitality scheme").

- Varmaan kymmenen ensimmäisen jumalanpalveluskäynnin jälkeen aina joku kutsui kotiinsa syömään. Tämänkin ajan jälkeen ihmiset kutsuivat koteihinsa.

VIERAUDENTUNNE AJOI MATTEUKSEN SEURAKUNTAAN

Suomeen paluun jälkeen Suomen evankelis-luterilaisen kirkon toiminta ei enää tuntunutkaan omalta. Hengenhädässä pariskunta mietti, minne voisivat mennä.

- Viimeisenä vaihtoehtona oli Luther-säätiö. Tunsimme Lehtbäckit. Antti oli

pappina Matteuksen seurakunnassa, joten menttiin katsomaan.

Seurakunnassa jokin tuntui heti Englannin-kokemuksen jäljiltä tutulta. Yhteisöllisyys ja ihmisten, ei seinien ympärille rakentuva seurakunta teki vaikutuksen.

- Tuli ajatus, että tässä on jotain siitä, mitä on kaivattu. Puoli vuotta katseltiin, ja sitten liityttiin jäseniksi. Vastuuhommiakin vähitellen lisääntyi, Sami tiivistää.

Loughborough'n reformoituun vapaaseurakuntaan verrattuna Matteuksen seurakunta tuntui opillisesti oikealta.

- Opetus siellä oli oikeaa! Siitä ei tarvinnut enää joustaa. Rakennuimme myös opetuksesta, eikä ainoastaan uskovien yhteydestä, Sami iloitsee.

Erityisesti opetus sakramenteista on jäänyt Samin mieleen.

- Ennen tätä en ollut saanut juuri mitään opetusta sakramenteista. Myös liturginen jumalanpalvelus lähti aukenemaan ja sitä alkoi ymmärtää. Kun koko seurakunta osallistui yhdessä liturgiaan, se avasi silmiä näkemään vuorovaikutuksen pastorin ja seurakunnan välillä.

Sami näkee perheenisänä liturgiassa myös lapsiystävällisen puolen.

- Pienten lasten mukanaolosta huolimatta liturgiassa pystyi elämään. Huolimatta siitä, että ajatukset eivät aina ole mukana, tutussa liturgiassa eläminen rakentaa ja luo lohtua.

- Onko se sitten liturginen flow, Sami naurahtaa.

LUOTTAMUSTEHTÄVISTÄ TYÖSUHTEESEEN

Lähetyshiippakunnan perustaminen innosti Samia. Hän sai opponoida hiippakuntajärjestystä, mitä kautta hän päätyi sita valmistelevaan työryhmään. Lopulta tie vei Samin hiippakuntaneuvostoon.

Sami oli toiminut kahdeksan vuoden ajan nuorisopsykiatrian osastonhoitajana Hämeenlinnan keskussairaalassa. Uraputki ei inspiroinutkaan enää niin kuin ennen. Teki mieli vaihtelua.

Koska luottamustehtävät Lähetyshiippakunnassa olivat inspiroineet niin kovin, Sami päätti kokeilla kepillä jäätä.

- Otin Juhana Pohjolaan yhteyttä. Koin, että tässä olisi oikean työtehtävän paikka: joku pitäisi palkata tekemään niitä hallinnollisia hommia, joita hiippakunnassa oli tehty oman toimen ohella. Ilmaisin, että voisin olla sellaisesta työstä kiinnostunut.

Loppusyksystä uuden työnkuvan syntyminen alkoi näyttää mahdolliselta. Niemien oli mietittävä vakavasti, oliko osa-aikaiseen etätyöhön siirtyminen perheelle realistista. Mikä sai miehen jättämään vakituisen työpaikan ja suostumaan vapaaehtoiseen tulonalennukseen?

- Aluksi kuvittelin, että Hämeenlinnassa asuminen tekisi siitä mahdollista. Kun olin jo kuitenkin hoitanut

hiippakunnan asioita kotoa käsin, niin osittainen etätyö tuntui mahdolliselta.

Sami työskentelee toimintakeskus Koinoniassa kahtena päivänä viikossa ja kotoa käsin toiset kaksi päivää. Jäljelle jäävän kahdenkymmenen prosentin työosuuden hän tekee Hämeenlinnassa lastenpsykiatrian osastolla. Sekin on Samille uusi kokemus. Silti hiippakuntasihteerin työ on nyt selkeästi miehen ammatillinen päätös.

HYÖTYÄ AIEMMASTA TYÖKOKEMUKSESTA

Samilla on erinomaiset lähtökohdat hiippakuntasihteerin työhön. Järjestötaustaa löytyy opiskelijajyhdistystoiminnasta niin paikallisesti kuin valtakunnallisestikin sekä Suomen punaisen ristin toiminnasta.

- Olen aina tehnyt aktiivisesti työtä oman yhteisöni eteen, Sami selventää.

Ei psykiatrisesta sairaanhoitotyöstäkään haittaa ole.

- Se on antanut minulle yleisen ymmärryksen sii-

tä, miten ihminen toimii ja millaisia ihmistenvälisen vuorovaikutuksen haasteet ovat, Sami toteaa.

- Kahdeksan vuotta meni puhtaasti esimiestyössä, hallinnollisena esimiehenä. On tullut paljon kokemusta organisaationkehittämisestä sekä taloushallinnon kehittämisestä ja seuraamisesta.

Hiippakuntasihteerin työkuvaan kuuluvat Lähetyshiippakunnan hallinnolliset asiat, seurakuntien hallitusten kouluttaminen hallinnosta, taloudesta ja viestinnästä, sekä sisäisen viestinnän pullonkaulojen poistaminen.

- On tärkeää saada oikea viesti suoraan oikeille henkilöille mahdollisimman helposti. Myös viestintää vastuuhenkilöiden välillä lisätään; esimerkiksi kanttorivastaavat voisivat keskenään kommunikoida enemmän. Assarin (sisäinen hallintojärjestelmä) hyödyntämistä lisätään. Kaikkien vastuunkantajien yhteystiedot tulevat sinne.

- Voin joskus käydä

myös kouluttamassa paikan päällä uusissa seurakunnissa, jotta maallikkotyöllistymistä saadaan vahvistettua, Sami valottaa.

LAAJA MUTTA INNOSTAVA TYÖHORISONTTI

Sami on aloittanut tehtävässään vuodenvaihteessa ja kokenut työnkuvan toimivaksi.

- Työhorisontti on aika laaja ja täynnä tehtäviä. Edessä on paljon priorisointia, Sami tunnustaa.

Mitä uusi työntekijä odottaa eniten tulevilta työvuosilta?

- Eniten odotan sitä, että pystyisin jakamaan seurakunnille jotakin siitä, mitä itse osaan ja tiedän, jotta heidän elämänsä helpottuisi. Haluaisin luoda sellaisia rakenteita, joita voisi kehittää siihen suuntaan, että ne tekisivät toiminnan helpoksi. Näitä asioita olen itse jo vastuunkantajana miettinyt. Mitään ei pitäisi kehittää vain uuden kehittämisen takia, vaan jotta saadaan jostain sellaista, mitä tarvitaan.

- Tahtoisin rakentaa jostain sellaista, mikä kestää aikaa. Sellaista, mikä ei perustu parin ihmisen tietämykseen, vaan kestää vaikka 20 vuotta, vaikka ihminen, väline tai organisaation koko muuttuisi. Ei tarvitsisi alkaa aina keksiä uudestaan koko systeemiä.

Sami näkee hiippakunnan laajan maantieteellisen alueen etäisyyksineen haasteena. Siksi sähköisen kanssakäymisen lisääminen ja helpottaminen on iso apu.

- Nykymaailmassa Rovaniemeltä on yhtä mahdollista osallistua vaikkapa kokouksiin kuin Helsingistä.

Samin asennoituminen vielä uuteen työhön on innostava mutta samalla realistinen.

- Tässä aukesivat upeat näkymät uudesta horisontista ja uudesta vihreästä laaksosta, kun oli kiivennyt polvet ruvilla ylämäkeä entisessä työssä. Katsotaan, tuleeko sääskiä vastaan, Sami hymyilee.

TRADITIO

JOEL KEROSUO

Mikä ihmeen traditio? Kuinka se tulisi ymmärtää ja mihin me sitä tarvitsemme? Paavali opettaa 2. Tess. 2:15:ssa pitämään kiinni saamistaan opetuksista. Kreikan sana *paradosis* tarkoittaa oikeastaan juuri traditiota. Se on jokin sellainen asia, joka luovutetaan eteenpäin tietynlaisena. Kristilliseen traditioon kuuluu erilaisia asioita. Kirkko välittää eteenpäin saamaansa sanaa ja siitä syntyneitä oppia. Samalla traditioon kuuluu myös niitä asioita, jotka säilyttävät ja vaalivat Kristuksen evankeliumia, kuten liturgia, virret ja rukoukset. Traditiolla voidaan oikeastaan kuvata koko sitä uskonkokonaisuutta, joka siirretään aina seuraavalle sukupolvelle. Kirkossa tämä viestikapula on kulkenut nyt vuosisatojen ajan.

Sola Scriptura – yksin kirjoitukset – kajahti uskonpuhdistuksen taistelutunnustus. Se kuului keskeisesti uskonpuhdistuksen korostuksiin. Olisi palattava kirjoituksiin, siihen mitä todella kirkolle on ilmoitettu. Samalla se tarkoittaisi sitä, että tulisi luopua monista vuosisatojen aikana kirkkoon kulkeutuneista vääristä traditioista. Helposti muistammekin, kuinka uskonpuhdistus nousi erilaisia kirkollisen elämän traditioita vastaan. Tähän sisältyy kuitenkin riski, että uskonpuhdistuksen sisäistä maisemaa tulkitaan väärin. Sillä se ei vastustanut tra-

ditiota sinänsä, vaan vääriä traditioita. Sen sanoma ei ollut, että traditio ja kirkon historia on turhaa. Päinvastoin sen viesti oli, että Raamatun, tradition ja kirkon ykseys näytti kadotetun ja olisi löydettävä uudelleen. Siksi harharetkiltä olisi palattava ilmoitukseen ja sen perustalta rakentuvaan traditioon.

Luterilaisen kirkon erottaa niin monista protestanttisista yhteisöistä juuri se, että sen perussuhde kirkon historiaan onkin myönteinen. Kirkon historia ei ole musta aukko, vaan Kristuksen kirkon historiaa lankeemuksineenkin. Kristuksen kirkko ei katoa johonkin vuonna 100 ja palaa vasta 1900-luvulla. Luterilaiset reformaattorit ymmärsivät, että Jumalan sanan oli säilyttävä ja välittänyt halki aikojen ulottuva kristillinen kirkko. Kristillinen kirkko on kulkenut historian aikana läpi monet kipeät vainot ja taistelut, teologiset kiistat ja lankeemukset, ja se on oppinut toteuttamaan asioita tietyllä tavalla. Olisi vältettävä teitä, jotka johdattavatkin harhaan, ja säilytettävä kirkkaana ne maamerkit, jotka osoittavat Kristuksen kirkon tien – olisi vastassa sitten keisari, ilmestyskirjan peto tai yleinen asenneilmapiiiri. Elävä Kristus on historiassa ollut ja on läsnä kirkossaan. Siksi sellaiset kirkolliset traditiot, jotka eivät ole Jumalan sanan vastaisia, ovat historiallisia merkkejä yhden, pyhän ja apostolisen

kirkon jatkuvuudesta. Ne ovat Kristuksen läsnäolon ja Pyhän Hengen työn kalteisarvoisia jälkiä, jotka tulee säilyttää.

Traditio on kirkon muisti. Sen tehtävä on harjoittaa vartiopalvelusta villiintyneitä raamatuntulkintaa ja kirkollista elämää vastaan. Kirkon suuntaa tulisi etsiä kirjoitusten pohjalta, tradition viitoittaessa tietä. Sen kertoessa, miten menneet pyhät ovat haasteissaan selvinneet ja kuinka ne meitä nyt opastavat eteenpäin. Se ei tarkoita sitä, että historian todistus olisi aina oikea. Usein on myös päinvastoin: näemme historiasta ne harhapolut, joille ei tule astua. Siten kirkon päätöksissä olisi aina oltava kristillisen kirkon historian ja sen sukupolvien peilin edessä. Se ei tarkoita, ettei mikään voisi koskaan muuttua, mutta asiat tehdään suhteessa menneeseen. Kun kirkossa tehdään päätöksiä, on myös jatkuvuus otettava huomioon sekä taaksepäin että eteenpäin. Jokaisesta päätöksestä on kestävä myös tulevien aikojen arvostelu.

Tämä logiikka johdattaa meitä myös toimimaan tavalla, joka aikamme ihmisestä usein tuntuu kummalta. Haluamme elää apostolisen kirkon jatkumossa, vaikka gallupit ja yleinen elämän helppous usein äänessäisivät toisin. Kristuksen evankeliumi ja siitä kumpuava traditio ei kuitenkaan muutu jatkuvasti aikalaissäilytysten painees-

sa. Traditio ei ole kuitenkaan mikään jähmettynyt linnake. Päinvastoin: jos se on kiinni viinipuun rungossa ja sitä vaalivassa kirkon muistissa, juuri se pitää kir-

kon elävänä. Juuri jatkuvuuden ansiosta kirkko pysyy alati nuorena ja toimintakykyisenä. Jatkuvuus estää pysähtymästä mihinkään tiettyyn aikaan ja rohkaisee eteenpäin.

TULEVAISUUS

✍ Esko Murto

Kirkon suhde nykyhetkeen, tulevaisuuteen ja ajankulumiseen on – tai sen tulisi olla – toisenlainen kuin epäuskoisella maailmalla.

Saksalainen teologi Herman Sasse kuvasi tätä suhdetta osuvasti:

Kirkko suhtautuu aikaan eri tavalla kuin maailma. Maailma kiiruhtaa kohti loppuaan. Se aavistaa tä-

män, vaikkei vielä myönnäkään sitä. Maailma näkee kuoleman väistämättömyyden edessään, ja koettaa voittaa sen, vaikka samalla hyvin tietäekin ettei niin käy.

Maailma ei saata odottaa. Sillä on kiire, sillä sen loppu lähenee. Sen on saatava aina, kaikki, heti – muuten on liian myöhäistä. Kirkko voi odottaa. Se on oppinut odottamaan jo kahden vuosituhannen verran. Sen suhde aikaan on toisenlainen, sillä se kuuluu Hänelle, jolle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä. Kirkko ei kauhistu ajan pysähtymätöntä, vääjäämätöntä ja toistumatonta kulumista. Se tietää kuuluvansa ajan Herralle, sillä Hän on ikuisuuden Herra.

Kirkolla ei ole kiire! Siinä kirkko eroaa epäuskoisesta maailmasta, mutta myös lahkoista. Lahkot eivät tunne eivätkä tahdokaan tuntea Jumalan kansan perintöä ja historiaa, ja siksi niillä ei ole juuria. Kirkko sen sijaan tietää suuntansa, tehtävänsä ja päämääränsä, mutta se ei lähesty sitä kumeisen kiihkon vaan Kristuksen rauhan vallassa. Juurettomilla lahkoilla on aina hoppu eteenpäin, kohti tulevaisuutta, jonka ne itse koettavat itse itselleen luoda, samalla vaistoten, että se tulevaisuus voi koska tahansa romahtaa, kun karismaattinen johtaja lankeaa tai erityisoppien äärelle ryhmityneet harhaanjohdetut us-

kovat hajaantuvat. Siksi samalla, kun lahkolaisuuden henki unohtaa kirkon historian, se myös sulkee mielestään kirkon tulevaisuuden. Lahko vaatii muutosta nyt, heti, välittömästi.

Kaikkein suurin kiire on kuitenkin kiireisen maailman ruhtinaalla ja lahkojen yllättäjällä, paholaisella itsellään. ”Se on raivon vallassa, sillä se tietää, että sen aika on lyhyt.” (Ilm. 12:12) Sen aika on lyhyt, sillä Jumalan tuomio lähestyy päivä päivältä. Mutta alusta asti paholaisen työn onnistumisen kannalta kiire on ollut välttämätön työkalu. Jos Eeva olisi pysähtynyt keskustelemaan aviomiehensä kanssa ja kysymään Jumalan tahtoa, olisiko kiellettyä hedelmää syöty? (1. Moos. 3:6) Jos Israelilaiset olisivat olleet kärsivällisempiä Siinain juurella, olisiko kultaista vasikkaa koskaan valettu? (2. Moos. 32:1) Jos olisi malttanut odottaa Samuelia ennen taistelua filistealaisia vastaan, olisiko kuninkuutta koskaan riistetty häneltä? (1. Sam. 13:8-9) Saatanan eksytykset ja kiusaukset käyttävät aseenaan kiirettä ja kärsimättömyyttä.

Mutta eikö evankeliumilla sitten ole kiire? On – ja toisaalta ei ole. Jumala käyttää pelastustyönsä julistamisessa ihmisiä, mutta evankeliumin menestys ei lepää heidän kiiruhtamisensa varassa. Jumala on valtakuntansa levittämises- sä kaikkivaltias. ”Niin se ei

siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka on armollinen.” (Room. 9:16) Kääntymistä ei saa aikaan sen enempää kuulijia kuin julistajakaan, vaan Jumala itse – kuten Antiokiassa Paavalin julistuksen seurauksena kävi: ”kaikki ne, jotka oli säädetty iankaikkiseen elämään, tulivat uskoon.” (Apt. 13:48)

Kirkko ei katso tulevaisuutta ja päivien kulkua ikään kuin kallisarvoisten hetkien alati hupenevana varantona, jolloin jokainen tunti, päivä tai viikko täytyisi kiihkeästä ja ahdistavasta ajan kulumisen tuskasta. Kirkko näkee sille annetun ajan lahjana ja resurssina, jonka uskolliseksi hoitajaksi se on kutsuttu. ”Käyttäkää oikein jokainen hetki, sillä tämä aika on paha.” (Ef. 5:16) Samaten toimimme aineellistenkin resurssien suhteen. Toisaalta niiden suhteen pitää olla viisas ja tunnollisesti käyttäjä omaisuutta Jumalan tahdon mukaisesti, toisaalta Kristus sanoo: ”Älkää huolehtiko siitä, mitä söisitte tai joisitte.” (Luuk. 12:29) Kirkko ei pelkää ajan kulumista, mutta tuntee vastuunsa sen edessä. Kirkko tietää, että se kerran tekee Herralle tilin käyttämästään ajasta. Mutta se myös tietää, että tilinteon päivä ei ole loppu, vaan alku iankaikkiselle elämälle.

KIRKKOVUOSI – IKUINEN JA AJALLINEN KOHTAAVAT

✍️ HARRI HUOVINEN

Luterilaisina lienemme tottuneet siihen, että Kirkon elämä jäsen-tyy kirkkovuoden kierron mukaan. Mutta miksi tällainen erityinen ajanlaskusysteemi on käytössä maallisen ajanlaskun rinnalla? Kirkollisessa ajanlaskussa ja kirkkovuoden kierros-
sa on pohjimmiltaan kyse *ikuisen ja ajallisen kohtaamisesta*.

AIKA ON JUMALAN LUOMA ASIA

Kaikkivaltias Jumala on itsessään tietenkin iankaikkinen ja muuttumaton (Jaak. 1:17). Hän ei ole riippuvainen meidän ajanlaskustamme, vaan on täydellisesti ajan tuolla puolen (vrt. 2. Piet. 3:8). Jumala on kuitenkin luonut maailman, jossa valkeus on erotettu pimeydestä, päivä yöstä (Gen. 1:4-5). Niin myös aika, jota lasketaan tämän luomiseen perustuvan vuorokauden aikojen vaihtelun mukaan, on Jumalan luoma asia. Se kaikki on sangen hyvää (1. Moos. 1:31).

IKUINEN PELASTUS TULEE AIKAAN

Syntiinlankeemuksen jälkeenkään Jumala ei halveksi tätä luomaansa maailmaa, jossa me elämme aikaan sidottuina. Päinvastoin: Hän lähetti oman Poikansa Kristuksen ikuisuudesta nimenomaan meidän aikaamme, jotta me ajalliset ihmiset saisimme Kristuksessa tulla osallisiksi ikuisesta elämästä (Joh. 1:1, 14).

Samalla tavalla myös messussa ikuisen elämän lahjat sitoutuvat inhimillisen ajanlaskun puitteisiin. Ikuisen pelastus tulee meidän keskellemme sitoutuneena ajallisiin välineisiin, korvin kuultavaan sanaan, veteen, leipään ja viiniin. Näin meidän ajal-

listen ihmisten ei siis tarvitse pyrkiä pääsemään pois tästä maailmasta taikka ajallisen elämämme piiristä, jotta voisimme päästä osalliseksi ikuisesta elämästä ja pelastuksen lahjoista. Herra Kristus tuo ne meille, tänne meidän aikaamme!

Osuvasti onkin sanottu, että kun Kristus Kirkossaan ja sen liturgiassa tulee kan-

sansa keskel-le sanassa ja sakramenteissa, myös meidän maallinen aikamme ja ajanlaskumme ikään kuin muuttuu pyhäksi ajanlaskuksi, jopa sakramentaaliseksi ajaksi. Siksi on aivan oikein ja hyvä, että alleviivaamme tätä Jumalan lihaksi tulevaa pelastustyötä soveltamalla jumalanpalveluselämässämme kirkkovuoden ajanlaskua.

KIRKKOVUOSI SAARNAA

PELASTUKSEN HISTORIAALLISUUTTA

Joku ehkä kysyy: onko tällainen eri juhla-aikoja ja -päiviä sisältävä kirkkovuoden ajanlaskutapa välttämätön?

Vastaus kuuluu: pelastuksen kannalta se ei ole välttämätön. Apostolikin nuhtelee galatalaisia siitä, että he luulevat tulevansa vanhurskaiksi ottamalla ”vaarin päivistä ja kuukausista ja juhla-ajoista ja vuosista.” (Gal. 4:9-10)

Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että olisi hyödytöntä järjestää jumalanpalveluselämä kirkkovuoden ajanlaskun mukaan. Itse asiassa kirkkovuoden ajanlaskun hylkääminen saattaisi ohjata seurakuntaa uskomaan, että kaikki luotu ja ajallinen on vähemmän merkittävää ja heikkoa, taikka jotakin, mistä on koetettava päästä nousemaan siihen, mikä on ikuis-
ta. Mutta Raamattu ei opeta näin! Kuten sanottu, Kristus tuli ikuisuudesta aikaan meidän ajallisten ihmisten ja ”meidän pelastuksemme tähden”.

Se, että pelastus on tullut ajassa, julistaa meille, että pelastus on historiallinen tosiasia; se on todella tapahtunut. Tätä kirkkovuoden ajanlaskukin meille saarnaa. Kirkkovuoden eri ajankohdat aihepiireineen ja pyhäpäivien aiheet Raamatun lukukappaleineen muistuttavat meitä Jumalan pelastushistorian eri vaiheista, Kristuksen teoista ja puheista eri aikoina ja eri tilanteissa.

Lisäksi kirkkovuosi julistaa meille, että historiallinen pelastustodellisuus tehdään meille sanan ja sakramenttien kautta vastaanotettavaksi vuodesta toiseen, jokaisena aikakautena, joka pyhä, joka messussa, juuri tänään! Näin koko kirkkovuosikäytännön keskuk-
sessa on itse Kristus Jeesus, Jumalan Poika, joka on kerran tullut ikuisuudesta aikaan ja yhä tänäänkin armonvälineissään tulee.

EROSIN SUOMEN EVANKELIS-LUTERILAISESTA KIRKOSTA – MITÄ NYT?

HANNU MIKKONEN

Joulukuussa 2014 useita tuhansia ihmisiä erosi Suomen ev.lut. kirkosta, ilmeisesti arkkipiispa Kari Mäkinen kommentoitua positiivisesti eduskunnan päätöstä samaa sukupuolta olevien avioliiton lakialoitteen hyväksymisestä. Moni on ”eronnut kirkosta” jo paljon ennen Kari-piispaa, ja syitä on monia.

Kaksi päälinjaa voimme eroamisesta löytää. On niitä, jotka ”eroavat kirkosta”, kun se on liian vanhanainen, konservatiivinen, suvaitsematon jne. Oma käsitykseni on, ettei tämänkaltaiselle eroajalle kirkolla ja sen jumalanpalveluselämällä ole juuri merkitystä. Sitten on toinen suuri joukko, joka on ”eronnut kirkosta” sen liberaaliuden, maallistumisen tai Raamatun hylkäämisen takia. Yleensä tällaiselle ihmiselle kristillisellä kirkolla ja sen jumalanpalveluksella on merkitystä.

Jälkimmäisen ryhmän kohdalla ilmaus ”kirkosta eroaminen” olisi ehkä sanottava toisin. Sen voisi muotoilla ”kansankirkon jäsenyyden jättämiseksi”, koska ihminen, joka kastettuna, kolmiyhteiseen Jumalaan uskovana elää säännöllisesti puhtaan Jumalan Sanan julistuksen ja alttarin sakramentin äärellä, ei varsinaisesti voi ”erota kirkosta”. Uudesta testamentista ei löydy sellaista käsitettä kuin ”seurakunnaton” tai ”kirkoton kristitty”. Jokainen kristitty kuuluu johonkin kirkkoon tai seurakuntaan.

MITÄ JÄSENYYYDEN JÄTTÄMINEN MERKITSEE?

Lähetysshiippakuntamme seurakunnissa on paljon jäseniä, jotka ovat samalla ns. kansankirkon jäseniä. On myös paljon ja ilmeisesti yhä enemmän jäseniä, jotka ovat jättäneet kansankirkon jäsenyyden. Moni on pohtinut,

mitä siitä seuraa käytännössä. Seuraavassa vastauksia joihinkin yleisiin kysymyksiin:

Voinko saada kirkollisen vihkimisen?

– Voit, jos tuleva puolisosasi on sellaisen kirkkokunnan jäsen, jolla on vihkioikeus. Lähetysshiippakunnan pappi joillakin se vielä on. Mikäli kumpikaan ei ”kuulu kirkkoon”, menette maistraattiin solmimaan virallisen avioliiton ja sen jälkeen pidätte kirkkohäät, jossa avioliittonne siunataan kolmiyhteisen Jumalan nimeen. Tämä on käytäntö isossa osassa Eurooppaa. Avioliiton siunaamisen voi toimittaa kuka tahansa Lähetysshiippakunnan pastori.

Voidaanko minut haudata kirkkomaahan?

– Voidaan. Suomessa hautausmaiden hoitaminen ja hautaamiseen liittyvät asiat ovat käytännössä lähes kokonaan Suomen ev.lut. kirkolle annettuja tehtäviä. Se, mihin kirkkokuntaan kuuluu tai ei kuulu, ei vaikuta tähän: jokaisen ihmisen ruumis on asiallisesti haudattava. Se, missä ruumis siunataan, voi olla toinen asia. Suomen ev.lut. kirkossa seurakunnan tilojen käytöstä päättää kyseisen seurakunnan kirkkoherra. Yleensä, kun vainaja on ”eronnut kirkosta” ja ilmaissut toiveensa hautaansiunaamisestaan, sitä kunnioitetaan. Myös Lähetysshiippakunnan pastorit voivat toimittaa hautaansiunaamisen, mikäli se on vainajan tahto.

Voiko nuoreni käydä Suomen ev.lut. kirkon rippikoulun?

– Voi käydä. Usein kansakirkon seurakuntien rippikouluissa on nuoria, jotka eivät ole kyseisen kirkkokunnan jäseniä. Konfirmaatio ev.lut. kirkossa edellyttää kuitenkin sen jäsenyyttä. Myös Lähetysshiippakunta järjestää

joka kesä oman rippikoulun ja konfirmaation, jotka eivät edellytä ev.lut. kirkon jäsenyyttä.

Voiko lapseni osallistua koulun uskonnonopetukseen, jos ei ”kuulu kirkkoon”?

– Kyllä voi. Useassa kunnassa vanhemmat voivat myös päättää, että lapset osallistuvat koulun luterilaiseen uskonnonopetukseen, mutta eivät osallistu mihinkään kansankirkon tilaisuuteen.

Tämä kirjoitus ei ole puheenvuoro kansankirkon jäsenyyden jättämisestä puolesta. Tarkoitus on pohtia, mitä sitten, kun jäsenyys kansankirkossa on jo jätetty. Saamme jatkuvasti opetella ja muistaa, että Lähetysshiippakunnan seurakunnat ovat todellisia luterilaisia seurakuntia ja niiden pastorit varsinaisia luterilaisia pappeja. Jos siis olet jättänyt kansankirkon jäsenyyden, hae nopeasti jonkin hiippakuntamme seurakunnan jäsenyyttä! Varsinkin, jos jo elät sellaisen saarnatuolin ja alttarin yhteydessä.

BARNABAS – ROHK AISIJA JA RIITAPUKARI

✍ JUHANA POHJOLA

Niinpä Joosef, jota apostolit kutsuivat Barnabaaksi – se on käännettyinä: kehoittaja – leeviläinen, syntyisin Kyprosta, myi omistamansa pellon, toi rahat ja pani ne apostolien jalkojen juureen. (Ap. t. 4:36). Barnabas oli alkuseurakunnan keskeinen sillanrakentaja kulttuurien, työnäkyjen ja henkilöiden välillä. Hän oli pappissukuun kuuluva juutalainen, mutta Kyproksella kasvanut. Hän osasi kreikkaa ja tunsikin hellenistisen kulttuurin, mutta puhui arameaa ja asui pitkään Jerusalemissa. Hän oli alusta saakka mukana Jerusalemin juutalais-seurakunnassa, mutta palveli myös Antiokian pakanakristittyjen parissa. Hän oli Pietarin luottomies (12:22), mutta aloitti Paavalin kanssa lähetysmatkat (13:1).

ROHK AISIJA

Barnabas on arameaksi *Bar nebu*, ”profeetan poika”. Nimi merkitsee rohkaisijan tai kehottajan tai lohduttajan (kreik. *paraklētos*) poikaa. Jeesus käytti Pyhästä Hengestä nimeä *paraklētos* (Joh. 16:7). Barnabas oli täynnä Pyhää Henkeä ja uskoa (Ap. t. 12:24). Hänet luettiin profeettojen ja opettajien joukkoon (Ap. t. 13:1).

Kun profetialla tarkoitetaan puhetta ihmiselle rakennukseksi, kehotukseksi ja lohdutukseksi (1. Kor. 14:3), ”profetian poika” oli todella nimensä ja tehtävänsä veroinen. Hän rohkaisi pelokkaita seurakuntalaisia ottamaan Paavali-vainoojan vastaan Jerusalemissa (Ap. t. 9:26). Hän rohkaisi Paavalia jättämään kotikaupunkinsa ja aloittamaan uuden työn Antiokiassa (Ap. t. 12:25). Surkeasti lähetystyössä epäonnistunutta Markusta hän rohkaisi yrittämään uudestaan (Ap. t. 15:37). Seurakuntia hän kehotti pysymään Herrassa ja lohdutti heitä vastusten keskellä (12:23, 14:22).

Barnabas oli sellainen henkilö, jota jokainen seurakunta tarvitsee. Hän näki Jumalan mahdollisuudet ja lahjat toisissa ihmisissä ja rohkaisi ja opasti

heitä niitä itsekkin löytämään ja käyttämään. Jumalan seurakunnan ongelmanahan ei ole koskaan ollut lahjojen ja resurssien puute, vaan se, ettei niitä ole tunnistettu eikä haluttu tai usallettu käyttää. Siksi yhä tarvitaan ”parakleetin” poikia ja tyttäriä — sinua ja minua!

Barnabas oli omistautunut kokonaisvaltaisesti Kristuksen työlle. Hän oli luovuttanut kaiken omaisuutensa seurakunnalle. Hän ei myöskään solminut avioliittoa. Hän kustansi lähetysaarnajan tehtävänsä ja elämisensä omalla ansiotyöllään (1. Kor. 9:6, 12). Hän oli mies, joka varoi panematta mitään estettä Kristuksen evankeliumille.

Barnabas teki ensimmäisen lähetysmatkansa Paavalin kanssa (Ap. t. 13:1-14:26). Hänen lähetysmallinsa perustuksiin kuuluivat Herran kutsu, kotiseurakunnan tuki ja kirkon esirukoukset. Hän ensin pitkäaikaisella työllä ja opetuksella vahvisti ensimmäistä pakanakristittyjen seurakuntaa Antiokiassa (11:26). Kun tämä oli hengellisesti ja taloudellisesti vahvistunut, se saattoi tulla hänelle ja Paavalille lähettäjäseurakunnaksi. Oman intonsa varassa hän ei uskaltanut liikkeelle lähteä, vaan Pyhä Henki valtuutti hänet seurakunnan kutsun ja siunauksen kautta lähetystyöhön (13:1).

Tämän lisäksi hän näki vaivaa, että työllä oli myös muiden seurakuntien tuki ja siunaus. Hän oli Paavalin kanssa Antiokian seurakunnan kirkolliskokousedustaja apostolien kokouksessa Jerusalemissa (Ap. t. 15). Siinä oli kyse Kristuksen evankeliumin riittävydestä ja vapaudesta. Sen varaan hän oli työnsä laskenut ja sen puolesta hän oli valmis taistelemaan.

RIITAPUKARI

Apostolien teot eivät kuitenkaan ole vain hengellistä sankaritarinaa. Kun työtoverien piti aloittaa toinen lähetysmatka, kehkeytyi riita (14:38). Paavali oli menettänyt luottamuksensa Mar-

kuksen, mutta Barnabas halusi serkkunsa mukaan. He kiivastuivat niin kovin, että työyhteys päättyi.

Luukkaan käyttämä termi ”kiivas-tua” on sama, jota Paavali koki kat-sellessaan Ateenan epäjumalankuvia (17:16). Jumalan palvelijat suuttui-vat toisilleen yhtä paljon kuin epäju-malanpalveluksesta konsanaan! Ehkä taustalla oli myös Paavalin pettymys Barnabaaseen, kun tämä oli myötäillyt ulkokultaisesti toiminutta Pietaria Antiokiassa (Gal. 2:9).

Pyhien apostolien surkeuden kuvaus on kuitenkin Pyhän Hengen lahja meille. Sillä mitä muuta koti- ja ulko-lähetysten historia on kuin riiteleviä työntekijöitä ja jakaantuneita työn-kenttiä. Lähetystyössä ollaan Ju-malan valtakunnan etulinjassa, jossa kaikki omat ja toisten heikkoudet ja puutteet nousevat pinnalle. Perkele erilleen heittäjänä ei jätä hetkeksikään rauhaan. Vaipuisimmekin epätoivoon jollemme kuulisi, että Barnabaan-kin syntisyydestä ja pikkumaisuudesta huolimatta Kristus käytti häntä voimallisesti.

Jumalan mahdollisuudet eivät lopu meidän mahdollittomuuteemme. Lop-putuloksena olikin yhden sijasta kaksi lähetysparia saman evankeliumin pal-veluksessa! Uskon, että molemmilla läheteillä oli paljon asiaa Herralle iltarukouksessa tuon kohtauksen jälkeen.

Barnabaan työstä ei kerrota enem-pää tämän lähdettyä Markuksen kansa Kyprokselle (14:39). Kuutta vuot-ta myöhemmin Paavali kuitenkin to-distaa Barnabaan tekävän yhä samaa Herran työtä (1. Kor. 9:6). Emme tie-dä Barnabaan myöhemmistä vaiheis-ta. Viimeinenkin maininta Barnabaasta on meille rohkaisuksi ja kehotukseksi: riitapukarit saivat tehtyä sovinnon. Sillä kymmenen vuotta myöhemmin Paavali puhuu lämpimästi: *Teille lähettää tervehdyksen Markus, Barnabaan serkku, josta olette saaneet ohjeita – jos hän tulee teidän tykönnne, niin ottakaa hänet vastaan* (Kol. 4:10).

FREDRIK MODEUS: OSALLISUUTEEN KUTSUTUT (KIRJAPAJA 2014)

JARI KEKÄLE

Suomessakin vierailleen ja Ruotsin kirkon piispaaksi valitun Fredrik Modeuksen kirjan taustalla on jumalanpalveluselämän kehittämishanke. Kirjan tarkoituksena on rohkaista seurakuntia muuttamaan jumalanpalveluselämää yhteisöllisemmäksi.

Syvimmältään kirja on kuitenkin sekä kansankirkon apologia että yritys uudistaa sitä väistämättömäksi käyneen tarpeen edessä. Modeus antaa ympäripyöreällä ilmaisullaan kuvan Ruotsin kirkon ”tasapainokomitean” puheenjohtajasta, joka pyrkii puhumaan olennaisistakin asioista niin, ettei kukaan kokisi itseään uhatuksi.

Kirja alkaa otsikolla ”Kirkko, jota rakastamme”, viitaten Ruotsin kansankirkkoon.

Tässä on kirjan vahvuus ja heikkous. Vahvuus siksi, että puhe kirkon uudistuksesta kytkeytyy olemassaolevan kansankirkon uudelleensuuntaamiseen. Heikkous sikäli, että samalla kuin puolihuolimattomasti ”kansankirkollisesta” konstantinolaisesta perinnöstä tulee annettu ja syvin teologinen todellisuus, jota ei kyseenalaisteta eikä pohdita. Modeus ei ole tässä puutteessaan ainoa. Kyse on yleisestä skandinaavisesta perususkomuksesta, joka on niin ilmeinen, että sitä ei ole edes olemassa, vaikka se on joka paikassa ja kaikkialla. Tarvittaisiin peiliä esimerkiksi jokin luterilainen ei-konstantinolainen vähemmistökirkko. Modeus ei kuitenkaan tällaista peiliä käytä, vaan keskittyy läsnä olevaan luterilaiseen ”mereen”.

Kansankirkollisuusnäky nostetaan kirkkoromanttisesti esille ylistämällä niitä perintöjä, jotka joskus olivat tai ovat tärkeitä. Modeuksen on kuitenkin pakko avata madonlukuja. Kirkolla ei ole varaa enää noihin joka paikassa näkyviin kirkkoihin, joissa ihmiset eivät suinkaan enää aina kastata lapsiaan, käy rippikoulua, tai vihityt itseään avioliittoon tai muutenkaan enää kovin usein käy missään mieles-

sä. Numerot näissä tilastoissa liikkuvat 50 prosentin ylä- ja alapuolella, mikä merkitsee tulevaisuutta ajatellen todellista ongelmaa. Jotain olisi pakko tehdä, mutta siis mitä?

YHTEISÖLLINEN JUMALANPALVELUS

Modeus aivan oikein esittää, että jumalanpalveluksen pitäisi olla se manner, joka yhdistää kirkon kaikkien muiden toimintojen saaret toisiinsa. ”Jos meiltä puuttuu jumalanpalvelusta vietävä yhteisö, syntyy tyhjä tila. Teologia on painottunut siten, että jumalanpalvelusta viettävä seurakunta on jäänyt varjoon.” (s. 29) Aivan loistavaa itsekriittisyyttä!

Miksi näin on käynyt? Modeus myöntää epäsuorasti, että juuri se ”kansankirkkoajatus”, jonka kanssa hän kirjassa itsekkin tanssiin eri musiikkien tahdissa, on tälle syltityhdas. Tyhjän tilan ovat sitten täyttäneet Modeuksen mukaan palkatut työntekijät. Lakonisesti voisi ehkä todeta, että paitsi maanpuolustuksessa, myös hengellisessä ”maanpuolustuksessa” on Ruotsissa siirrytty palkka-armeijaan. Modeus toteaa, ettei ongelmaan ole yksiselitteistä vastausta, mutta pohjimmiltaan on kyse siitä, että työntekijät ja luottamushenkilöt alkavat luoda sellaisia jumalanpalveluksia, joissa kaikki voisivat viihtyä.

Siksi pitäisi lakata puhumasta kirkkovieraista tai vapaaehtoisista ja antaa ihmisten olla halutessaan anonymieja, mutta silti tarjota mahdollisuutta yhteisöllisyyteen. Moderni asiakasomistajuusmalli pitäisi tehdä vallitsevaksi: ”Jumalanpalvelusta viettävä ihminen on isäntä talossa.” Tämä Suomessakin tuomasmessun yhteydessä lanseerattu ajatus on korrektiivi konstantinolaiselle valtarakenteelle, jossa viranhaltijat ovat mieltyneet eri tasolle kuin maallikot. Eikö kuitenkin Jeesuksen pitänyt olla todellisesti läsnä jumalanpalveluksessa? Tulee tunne, että ”kirkkoherrakeskeinen” kansankirkollisuus yrittää tässä uudistaa itsensä ja juma-

lanpalveluksen demokraatiseksi ja tasa-arvoiseksi kansankirkollisuudeksi kysymättä Kirkon Herralta asiassa mitään. Pääasia on, että kaikki viihtyvät.

Modeus ei rasita lukijoitaan liialla teologialla, mutta jotain hän sanoo. ”Minulle on kolme asiaa yhtä tärkeitä. Ensinnäkin, että asetamme Jeesuksen keskiöön ja annamme Jumalan Hengen muutosten tuulten puhaltua. Toiseksi, että luovumme hurskaista kaavoista, jotka vahingoittavat toisia ihmisiä. Ja kolmanneksi, että minä itse olen valmis tekemään työtä sen muutoksen aikaansaamiseksi, jota päivittäin rukoulen.” (s. 60) ”Seurakunnan tulee olla vahvasti mukana kaikessa, mitä sen lähiympäristössä tapahtuu. Ja vaikuttaa ympäristöönsä yhdessä hyväntahtoisten ihmisten kanssa selaisella tavalla, joka on kansankirkon suurin vahvuus. Minä tarvitsen sinua, jotta jaksan seistä lujasti sen takana, mihin uskon. Kenties sinä tarvitset minua, jotta pystyt pitämään kiinni vakauksesta, jota muut sinun ympärilläsi eivät hyväksy.” (s. 48)

Mitä ihmettä nämä sanat tarkoittavat? Minulle ne puhuvat siitä, että kansankirkkoa ei voi todellisesti uudistaa kansankirkon kehityksessä. Kirkon todelliseen uudistukseen eivät riitä yhteisöllisyyden korostus, rakennemuutokset, käsitteiden vaihtaminen ja positiivisuuslause.

KYRKAN OCH KYRKAN

SEBASTIAN GRÜNBAUM

SAMULI SIIVAVIRTA

Vår tids kristna lever i ett kyrkligt och mentalt spänningsfält. En av de stora frågorna som finns är relationen till Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland. Denna fråga dyker alltemellanåt upp när ärkebiskop Mäkinen ger ett uttalande eller när kyrkan överlag fattar beslut. Denna artikel försöker svara på vissa frågor inom detta fält och klargöra något av den allmänna linjen inom Missionsstiftet.

KYRKAN

Alltid när man talar om frågor gällande kyrkan måste man först konstatera vad som är grundläggande för en sann kristen Kyrka. I Finland och överlag i hela världen under alla tider har det endast funnits en sann, kristen och apostolisk Kyrka. Denna Kyrka finns enligt de lutherska bekännelseskriterierna där var "Ordet rätt förkunnas och sakramenten rätt förvaltas". Denna Kyrka har funnits och existerar ännu på sina delar inom Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland. Den har existerat och existerar fortfarande inom fria lutherska samfund, vilket är ett helt klart teologiskt faktum som vi inte kan förneka. Så länge Ordet förkunnas och sakramenten förvaltas rätt finns det inga skäl att tvivla på Kyrkans existens. Ifall man tvivlar på det här är det det samma som att tvivla på Gud själv.

KYRKAN OCH KYRKAN

Det som Missionsstiftet utgår ifrån är att Kyrkan (med stort K, alltså Kristi Kyrka) är något av ett måste. Det finns helt enkelt inga andra alternativ eller något sätt att kringgå detta. Att sluta eller ge upp Ordets förkunnelse och sakramentsförvaltningen av ett rätt vikt ämbete är samma sak som att sluta upp med eller kringgå Guds instiftelse och ordning. Det handlar alltså inte om något som vi skulle vilja göra för att förarga människor eller för

att visa oss vara bättre, utan det är endast en fråga om trons lydnad. Vi gör det för att vi har fått det som uppgift av Gud själv (jmf. Paulus: "Ve mig om jag inte predikar"). Det är förståeligt att sådant här agerande mänskligt sett kan väcka, och väcker, mångahanda känslor, men alternativet skulle vara olydnad mot den kallelse som Gud har gett. I detta fall finns det endast ett val, nämligen att lyda Gud mer än människor (Apg 5).

Det är väsentligt att behålla perspektivet att Kristi Kyrka skall bestå. Den heliga kallelse vi har fått att som levande stenar bygga upp Kyrkan (1 Pet. 2) är alltså den primära uppgiften som vi alla har. En kristen är alla lärors och lärares domare, och därför är det också hans/hennes uppgift att söka sig till de ställen var Kristi instiftelse och ordning följs i sin fullhet (Matt. 7). Det som är sekundärt från Missionsstiftets perspektiv är ifall sammanhanget där det konkret sker är nominellt ett eget religiöst samfund eller kyrka. Det är inte en oväsentlig fråga i sig, men den frågan är inte avgörande.

TEOLOGI OCH PRAKTIK MÖTS

Den ovannämnda delen av trosläran är något som alla i teorin accepterar. Den går lätt att finna i de Lutherska bekännelseskriterierna och i Bibeln, och kan därför också lätt motiveras utifrån dessa grundläggande dokument för alla de sammanhang som kallas lutherska. Nu är den väsentliga frågan alltså inte den hurdan teologi vi har eller hur skall vi få en bättre teologi. Den frågan är självklart viktig och vi måste vara medvetna om den, men det är inte den väsentliga frågan i vårt sammanhang. Frågan som vi måste ställa oss är snarare; "vad innebär denna bekännelse och Bibeln för oss i praktiken?", och vidare, "ifall vi inte följer denna bekännelse i våra liv, kan den

sägas ha något värde för oss?"

VISSA GRUNDLÄGGANDE FRÅGOR SOM SPÖKAR I BAKGRUNDEN

En fråga som i stor utsträckning är uttalad i Svenskfinland är relationen till det som i folkmun kallas folkkyrkan. Det är självklart för många av oss att vissa uttalanden som kommer från kyrkans ledning inte är bibliska eller kristna överlag. Det finns dock ett mycket djupare och mera grundläggande plan av frågor som är i behov av gedigen diskussion. Jag nämner dem i en fri ordning:

1. Vad innebär det att vara finländare och lutheran - kan det med andra ord finnas lutheraner utanför folkkyrkan?
2. Vad innebär den ekonomiska insatsen och stödet som folkkyrkan ger?
3. Vad innebär folkkyrkan för vår uppfattning om oss själva - är det så att om vi håller oss till folkkyrkan (och dess sammanhang) bevaras vi i den rätta traditionen på samma sätt som våra förfäder?
4. Vad innebär det för en väckelserörelse ifall kyrkan blir för bra eller för dålig? Kan man ännu med gott samvete vara med då och på vilket sätt?

De här frågorna är inte sådana som det finns ett enhetligt svar på som gäller alla människor överallt och alltid. Det finns många olika slags sammanhang med olika arv, relationer och tankar kring relationen till folkkyrkan. Samtidigt är det nödvändigt att fundera på dessa frågor. Många försöker svara på frågorna med teologi, men egentligen handlar det ofta mera (i människors sinnen) om identitet och självbild. Frågan som människor i allmänhet ställer sig är inte; "vad är rätt?", utan snarare "hur uppfattar jag mig själv?" eller "hurdan är jag?"

MISSIONSSTIFTETS TILLVÄGAGÅNGSSÄTT

Missionsstiftet erbjuder två olika slags svar på vår tids utmaningar. På en bekännelsefront, det vill säga både i dokument och i predikstolar, uttalar vi klart vad som är Guds vilja och vi vill erbjuda ett bibliskt svar på dessa frågor. Samtidigt som vi gör detta vill vi vara medvetna om det andra planet, nämligen det mänskliga. Människor behöver tid, en trygg miljö, samt möjlighet till diskussion och tankeutrymme, för att i lugn och ro få processera tankar kring sin självbild. Detta är inte något som är naturligt för människan eftersom hon tenderar att vara bekväm av sig, men det kommer på köpet när man deltar i en gudstjänstfirande gemenskap.

Där är tanken den att människor i all frihet får komma och gå. Man får tänka på sin identitet, sitt förhållande till de ovannämnda företeelserna och annat som sker i världen. Ingen behöver ha allt på klart när man kommer, utan vi finns till för att växa tillsammans. Denna process underlättas också genom att frågorna regelbundet lyfts upp i olika diskussioner där människor frivilligt får säga vad de tän-

ker och tycker utgående från sin egen bakgrund.

MEN NI GÖR SÅ MYCKET FEL OCH ÄR SÅ KLUMPIGA, VARFÖR INTE GÖRA PÅ ETT ANNAT SÄTT?

Denna fråga är också väsentlig och vi får möta den ofta (säkert av orsak). Nu är det inte så att Missionsstiftet vill med vett och vilja såra andra människor. Man kunde också tillägga att det teoretiskt sett säkerligen finns visare och bättre tillvägagångssätt. Det går alltid att förhandla mera, fatta bättre beslut, ha varmare möten, bättre förkunnelse, mera undervisning osv. I det stora hela måste jag i ärlighetens namn bekänna att vi endast är människor; vi felar och är bristfälliga på otroligt många punkter.

Den stora frågan är ändå följande: vad är alternativet? Missionsstiftet försöker göra något i detta kyrkliga krisläge. Vi satsar modigt och hoppas på att det bär frukt. Det gör vi i tron på att Guds ord bär. Detta inte för att upphöja oss själva, men en kritisk fråga till dem som tycker illa om vår verksamhet måste formuleras också från vår sida. Nämligen, ifall det finns kritik mot oss kan man säkert göra det arbete vi gör, men på ett bättre sätt.

Då måste de finnas lösningar som i praktiken (observera: inte i en teoretisk eller teologisk värld) fungerar och ger bättre resultat. Det måste finnas en modell som tar i beaktande både den teologiska och mänskliga tillvarons realiteter och visar sig kunna hålla det brutala provet som vår tids verklighet ställer den inför. Det är inte tillräckligt att enbart konstatera att "så borde ni inte göra". Självklart är goda råd och kommentarer och även kritik ofta på sin plats. Det märkliga är dock att dylika utlåtanden ofta kommer från sådana håll där man i praktiken främst är engagerad i andra sammanhang, i form av en teoretisk diskussion, eller från sådana håll där man har nöjt sig med den förvirring som existerar i vårt kyrkliga läge.

Ifall du alltså upplever att du har ett bra svar på dessa frågor, tankar eller känslor utmanar jag dig att komma med och delta. Kom med, säg din åsikt och delta i den församlingsverksamhet som är nära dig. Det att du är osäker, obestämmd och upplever att allt är ganska oklart i den kyrkliga tillvaro som vi lever i är inget hinder. På så sätt kan vi tillsammans bygga framtidens kyrka och gemensamt bli uppbyggda av Guds ord och sakrament.

KUINKA KESTÄÄ MUUTOSPAINEIDEN EDESSÄ?

≡ SAMULI SIKAVIRTA

Kansainvälisesti tunnetussa TIME-lehdessä oli hiljattain (26.1.2015) artikkeli avioliittokäsitystään muuttaneista Yhdysvaltain evankelikaalikristityistä. Lehden mukaan vuonna 2003 vain 5 % vanhemmista evankelikaaleista hyväksyi sukupuolineutraalin avioliiton, kun vuonna 2014 luku oli jo 20 %. Nuoremman sukupolven kohdalla uuden avioliittomäärätelmän hyväksyminen on noussut 20 prosentista 42 prosenttiin.

Liberaali lehti saa asian kuulostamaan siltä, ettei ole kuin ajan kysymys, kun nämä viimeisetkin amerikkalaisen yhteiskunnan vanhoillisiin arvoihin pitäytyvät linnakkeet lakkaavat levittämästä sortavia oppejaan. Lehti toki liioittelee, mutta ehkä viestissä on myös hitunen totuutta.

Tilastojen valossa muutos on ollut nopeaa. Nuori sukupolvi on hukasaa. Perinteisesti Raamatun arvovaltaa korostaneet evankelikaalit eivät näytä onnistuneen siirtämään Raamatun opetusta seksuaalisuudesta seuraavalle sukupolvelle. Median vaikutus on ollut merkittävä lähes puoleen näistä nuorista protestanteista. Vaikka on yhä suuri joukko kristittyjä, jotka pitäytyvät Raamattuun, ei ole mahdotonta, että he ovat jonain päivänä vähemmistössä jopa evankelikaalien joukossa.

Kivetkin huutavat. Vapaamielisen äänitorven toimittaja Elizabeth Dias kirjoittaa: ”Monelle evankelikaalille avioliittoväittelyssä ei oikeastaan ole kyse avioliitosta tai perheistä tai seksistä — siinä on kyse Raamatussa itsestään.” Hän jatkaa: ”Tähän as-

ti yksikään kristillinen traditio ei ole kyennyt hyväksymään LGBT-yhteisöä (seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjä) muuttamatta ensin näkemyksiään naisista. Sama ajattelutapa, joka päättää homoseksuaalisuuden olevan syntiä, on myös sen perinteisen evankelikaalisen näkemyksen takana, jonka mukaan aviomiehet ovat avioliittojen hengellisiä johtajia ja miehet johtajia jumalanpalveluksessa.”

Itse käyttäisin eri termejä. On oikein opettaa tiettyjen sukupuolisuhdeten olevan syntiä ja väärin korostaa sitä, että tiettyihin synteihin kiusausta kokevat ihmiset ovat itsessään syntisempiä kuin muut. Jokaiselle Jumalan armoa janoavalle syntiselle tulee olla paikka seurakunnassa synnin laatuun katsomatta.

Silti lehdenkirjoittaja tekee oikeita huomioita. Kirkkojen avioliittokeskustelussa on kyse Raamatussa. Raamatun selkeä kokonaisopetus on, että sukupuolisuhde kuuluu kristityn elämässä yhden miehen ja yhden naisen väliseen avioliittoon. Näin kristillinen Kirkko on aina opettanut. Näin sen tulee edelleen opettaa.

Toimittaja sanoo ääneen myös totuuden, jonka moni kristitty tahtoo kieltää: kun ensin ohitetaan Raamatun ohjeet apostolisesta paimenvirasta, seuraava askel on ohittaa opetus sukupuolisuudesta ja avioliitosta. Kummankin voi tehdä samalla hermeneutiikalla.

Raamatussa luotuisuus mieheksi ja naiseksi koskettaa niin avioliittoa, perhettä, seksuaalisuutta kuin seurakuntaperhettäkin. Kaikilla näillä alu-

eilla ihmiskunta on langennut syntiin ja kristitytkin edelleen epäonnistuvat. Silti kaikilla alueilla kristityt pyrkivät seuraamaan Jumalan ilmoitettua tahtoa. Jos yhtä koskevat ohjeet ohitetaan, koko rakenne alkaa näyttää epä-

” *Mekään emme ole immuuneja paineelle luopua Raamatun totuudesta.*

suhtaiselta. Ja niin paine kasvaa muuttamalla myös loput.

Muutos suhtautumisessa Raamattuun on ollut nopeaa myös Suomessa. Lähetysliikkeen on syntynyt, koska tähän muutokseen ei ole haluttu lähteä mukaan. Silti mekään emme ole immuuneja paineelle luopua Raamatun totuudesta. TIME-lehden artikkelin mukaan paine voi kasvaa yllättävän kovaksi etenkin silloin, kun itselle läheinen ihminen saati oma lapsi ilmoittaa haluavansa elää homoparisuhteessa.

Mikä tällöin avuksi? Raamatullinen rakkaus, johon ei sisälly vihaa, vaan lain ja evankeliumin totuutta. Kristuksessa ihmiseksi tullut Rakkaus ei kaihdakaan synnin nimeämistä synniksi. Samasta syystä Hän riittää peittämään kaikki synnit. Kutsu ristin luo on voimassa myös niille, jotka maailma eksyttää. Kasteeseen voi palata myös harharetkiltä.

Toivoa siis on silloinkin, kun ovi paiskataan kiinni nenämme edessä. Meidän ei tule laittaa sitä lukkoon. Takaisin saa aina tulla.

Minä ja minun perheeni palvelemme Herraa (Joos. 24:15)

Eräs oululainen maanviljelijä kertoi muutamia vuosia sitten alakoulun itsenäisyyspäiväjuhlassa oman elämäntarinansa oppilaille. Seitsenvuotiaana hän oli menettänyt äitinsä ja yksinhuoltajaisä joutui lähtemään Tali-lhantalan taisteluun, kun kaikkia asekuntoisia miehiä tarvittiin. Itkevälle pojalleen isä oli vakuutanut varmasti palaavansa takaisin sodasta. Suruviesti tuli kuitenkin pian taistelutantereelta isovanhemmille. Pojan isä oli kadonnut ja mitä todennäköisimmin kuollut vihollisen tykistökeskityksessä. Pienelle miehenalulle vakuutettiin, että isä ei enää koskaan palaa. Talon ja omaisuuden siirtoa tädin perheelle suunniteltiin.

Isä oli kuitenkin luvannut pojalleen, että hän varmasti palaa takaisin. Siihen lupaukseen poika luotti eikä ollut kuullakseenkaan aikuisten vakuutteluja isän lopullisesta menettämisestä. Nasakasti, ilosin mielin hän joka aamu marssi koivukujan päähän odottamaan isän paluuta. Rauha oli solmittu jo kuukausia aikaisemmin, ja naapurin miehet olivat palanneet koteihinsa ja aloittaneet uurastuksensa pelloilla ja tehtaissa. Pieni poika nähtiin päivästä toiseen istumassa koivun oksalla ja tähyämässä tielle, josta hän tiesi isänsä palaavan. Säälivien omaisten ja naapureiden puheet turhasta odottamisesta eivät lannistaneet tätä sinnikästä odottajaa, joka usein nukahteli oksalla odotusväsymyksessään.

Kaikkien hämmästykseksi eräänä päivänä odotus kuitenkin palkittiin. Tietä asteli laiha, riutunut mies, joka palasi sotavankeudesta viimeisessä vankienvaihdossa. Pojan ja isän jälleennäkemisen riemu oli valtava.

Jokainen meistä kristityistä kokee varmaankin ajoittain Isän ikävää tässä entisestään pimenevässä ja väkivaltaa täynnä olevassa maailmassa. Jeesuksen tulo viipyy. Monet kuiskuttelevat korviimme, että Hän ei koskaan palaa, onhan siitä lupauksestaikin jo pari tuhatta vuotta. Sen vuoksi muutkin hänen lupauksensa kyseenalaistetaan, niistä luovutaan tai muokataan kullekin ajalle soveliaiksi. Häneen uskovista tehdään modernin ajan kummajaisia, jotka eivät elä ajassa. Lupauksen merkit hävivistään.

Jumala antoi sateenkaaren merkiksi luomakunnalle ja itselleen lupauksestaan, että maata ei enää koskaan tulle hukuttamaan vedellä; siitäkin lupauksen merkistä on tehty irstailun symboli. Synnistä ei enää puhuta, ja Jumalan rakkauteen vedoten ihmiset vapautetaan elämään halujensa ja himojensa mukaan — armo muutetaan irstaudeksi.

Sotilasisän paluuseen luotti pieni poika lapsenomaisesti. Mittaamattoman luotettavempi ja varmempi on se lupaus, jonka Jeesus jätti omilleen: ”Totisesti minä tulen pian.” (Ilm.22:20). Jeesuksen palatessa on enää pieni lauma, joka on jaksanut odottaa Hänen paluutaan. Eksytys, elämän huolet, sairaudet ja monet murheet sekä myös maailman houkutukset ovat väsyttäneet monet odottajat — monen usko hiipuu ja kuolee.

Jokainen meistä on alttiina tuollaiselle väsymykselle ja eksytykselle ja luonnostamme sormumme siihen, jos emme viihdy taivaallisella tankkausasemalla, jossa meille vakuutetaan, että kaikki on valmista. Sana ja sakramentit ja rukous on se lähde, josta meille ammennetaan voimaa kestäämään uskossa.

Perheenisä Joosua näyttää meille verrattoman tien, mitä kulkea: ”Minä ja minun perheeni palvelemme Herraa”. Sen me saamme luottavaisesti sanoa ääneen kotimme yksityisyydessä ja huutaa tarvittaessa vaikka koko maailman kuultavaksi.

Ilkka Pöyry

YHTEISEN TUNNUSTUKSEN ÄÄRESSÄ

ANTTI LEINONEN

Sannan ja Sergeyn polut kohtasivat toisensa 7,5 vuotta sitten Pietarin seudulla. Kumpikin oli jo matkannut kauas synnyinpaikkakunnaltaan. Sanna on kotoisin Sodankylästä. Sergeyn perhe taas oli asunut Sergeyn elämän ensimmäiset kymmenen vuotta Venäjän itäosissa, napapiirin tuntumassa. Välimatkaa synnyinkaupungeille kertyy yli 6000 kilometriä.

Vuonna 2007 Sanna, joka opiskeli venäjän kääntäjäksi ja tulkiksi Helsingin yliopiston yksikössä Kouvolaissa, oli kesätoissa Suomen konsulaatissa, Pietarissa. Sergey oli saanut valmiiksi saksan ja englannin kielen opettajan opin-
tonsa, ja oli tullut töihin Pietariin. Naimisiin mentyään pariskunta asettui Suomessa Sannan synnyinkuntaan Sodankylään. Nyt haastattelua tehdessä perheen pienin, 1,5-vuotias Eevert, kurkkii äidin sylissä. Isommat pojat Elias (5-v.) ja Jeremias (4-v.) leikkivät viereisessä huoneessa.

MESSUSSA EVANKELIUMI TARTTUU LAPSIIN

Elämää pursuavat pojat täyttävät äidin arkipäivän. Sergeyn päivätyö on englannin, saksan ja venäjän opettajana Aleksanteri Kenan koululla, Sodankylässä. Sunnuntaisin perhe saapuu yhdessä Elian seurakunnan messuun.

- Kun mieleen on usein noussut kysymys, miten osaisi kertoa lapsille Jeesuksesta, on tärkeää saada vain tuoda lapset seurakunnan keskelle — messuun, jossa Jeesus itse on läsnä, Sanna kokee.

Sanna on huomannut, että jotain on pojille tarttunut matkaan.

- Eräässä arjen jännittävässä tilanteessa, äidin huolehtiessa, pelottiko poikia, Jeremias totesi: ”Minua ei pelota, kun minä rukoilen Jeesusta.”

USKO, JOSSA SAA LEVÄTÄ

Zaikinin perheelle Elian seurakunta on vastaus pitkään jatkuneeseen kyselyyn. Sergeyn hengelliset ensiaskeleet oli otettu ortodoksisen kirkon helmoissa. Opiskeluaikana nuorimies kävi myös pari vuotta pappisseminaaria, osallistui joka viikonloppu vigiliaan ja liturgiaan, paastosi ja kilvoitteli.

- Hengellisten vaatimusten rima tuntui tavoittamattomalta. Myös uskon ja isänmaallisuuden yhteenkietoutuminen kummastutti, Sergey taustoittaa.

Opiskeluissaan kansainvälisesti suuntautunut Sergey törmäsi kirkossaan ajatukseen, että juuri Venäjän ortodoksinen kirkko on ainoa Kristuksen kirkko maan päällä. Tässä suhteessa baptistikirkosta löytyi avarampi näkemys, mutta opetus oli kovin pinnallista. Suomi-Pietari-instituutin kirjahyllystä käteen tarttuneet Tunnustuskirjat olivat johtamassa lopulta Sergeyä Inkerin kirkkoon.

- Löysin liturgisen jumalanpalveluksen ja luterilaisen

uskon, jossa saa levätä.

ERILAISISTA TAUSTOISTA YHTEISEEN SEURAKUNTAAN

Sannan uskontoaival alkoi luterilaisen kirkon keskeltä, mutta herätykseen tullut äiti kääntyi helluntailaiseksi. Näissä sekä Vapaakirkon ympyröissä Sanna kristittynä kasvoi.

- Jouduimmekin Sergeyn kanssa yhdessä miettimään, miten sovittaisimme uskonkäsitykset yhteen, Sanna kertoo.

Merkittävä osana yhteisen tunnustuksen löytymisessä oli Matti-piispan Pyhä kaste Raamatussa -kirjalla. Sen Zaikinit hankkivat Juha Muukkosen heprean kurssilta Rovaniemeltä. Tuon kohtaamisen hedelmiä oli myös se, että Juha sekä Jyrki Anttinen kutsuttiin Sodankylään opettamaan Kristuksen kirkon tuntomerkeistä.

Kun tunnustuksellista luterilaista jumalanpalveluselämää ei ollut Sodankylässä, perustettiin lokakuussa 2011 Lapin luterilainen jumalanpalvelusyhdistys, jonka puitteissa aloitettiin messut. Zaikinit ovat kantaneet Elian seurakunnaksi järjestäytyneessä yhteisössä vastuuta niin hallituksessa kuin monenlaisessa käytännön työssä.

Pienessä joukossa on selvää, että seurakunta tarvitsee jokaista jäsentään.

- Seurakunnan rakentaminen ei ole helppoa, mutta siihen sisältyy suurta iloa, Sergey toteaa.

Ja joka sunnuntai Herra itse ravitsee Eliaansa ehtymättömästä armon jauhoruukusta.